

ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ

DOVROUDJANSKY GLASSE

ОРГАНЪ НА ВЪРХОВНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ КОМИТЕТЪ.

== Урежда редакционенъ Комитетъ ==

АБОНАМЕНТЪ:

ЗА БЪЛГАРИЯ ГОДИШНО 20 ЛЕВА.
6 МЪСЕЦИ 12
ЗА СТРАНСТВО 1 година 40

Единъ брой 20 ст.

Телефонъ на редакцията № 368.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ се плаща по споразумѣние.
АДРЕСЪ: В. ДОБРУДЖАНСКИ ГЛАСЪ — ПЛОЩАДЪ
О О О О ЧЕРНА ДЖАМИЯ № 5. О О О О
ИЗЛИЗА ВТОРНИКЪ И ПЕ ТЪКЪ
РЪКОПИСИ НЕ СЕ ВРЪЩАТЪ

Ал. Георгиевъ.

Федерация или химера?

Талантливиятъ социалистически водач и сътрудник на „Людните“ г. Федонъ, е написалъ добър издържана статия за България. Следъ като констатира, че съ проекто-договора, изработенъ въ Версайлъ, България се намалява, че нейниятъ суверенитетъ пада, че идеалитъ ѝ е раздрусан; следъ като отблъзва, че родна Добруджа е населена съ българи и „прѣжитъ“ прѣговори между Ромъния и България за нея не ще дадатъ, освѣнъ неспирни резултати, той пледира каузата, че единственото спасение на балканскитъ държавици е въ федерирането имъ.

Г. Федонъ, обаче, говори за федерацията при *существоващо* положение на грабежъ и потисничество, на подѣлба и робия, на които България е изложена. Като добросъвестенъ публицистъ, който иска да отстоява правата на народитъ и да пледира за тържеството на великитъ принципи, авторътъ трѣбваше да изтъкне, че България се е била за своето национално обединение. Той трѣбваше да подчертае, че тъкмо на тази почва съединитъ ѝ сж я ограбвали въ миналото, грабятъ я и днесъ, когато мировата демокрация се бълтае да създаде условията на спокоенъ животъ за всички народи.

Споредъ насъ, федерацията, за която ни шепнатъ отъ различни мѣста, е химера. Химера е тя въ главата на идеалисти, които никога не сж се справяли съ фактическото положение на нѣщата и не сж му давали онай оцѣнка, която то заслужава.

Протестира ли г. Федонъ за гибелта на България, резултатъ на сръбско-гръцко-ромънската коалиция? Протестира ли той сръбски убийственитъ клаузи на договора? Протестира ли той сръбски нарушението на Солунското примирие? Протестира ли той сръбски ареста на нашата делегация въ вилата Мадридъ? Протестира ли той сръбски пълното игнориране на подаденитъ отъ нашата делегация ноты? Протестира ли той

сръбски планинитъ обвинения сръбски насъ? Протестира ли той сръбски режима въ Добруджа, режимъ отвратителенъ и грозенъ? Протестира ли, най-сетнѣ, той сръбски финансово-икономическитъ, военнитъ и сѣдебни клаузи въ договора, които убиватъ българския народъ?

Не. Мълчаливо всичко това се понася отъ европейската обществена съвѣсть. Социалиститъ не направиха поне единъ протестъ сръбски чудовищнитъ условия, които ни се налагатъ, сръбски режима, който е установенъ, между другото, въ Добруджа сръбски едно мирно и трудолюбиво население, което има единственъ грѣхъ, че иска да живѣе въ миръ, свобода и спокойствие, че се чувства *българско*, че не иска да живѣе подъ лапитъ на ромънската одигархия.

Всичко това се знае отъ именити същественици и учени на Европа. Днесъ, обаче, тѣ или мълчатъ, или сж се подали на интригитъ на нашитъ съеди. Затова не издигатъ гласъ, затова сѣдбата и на България, и на Добруджа, и на Македония, и на Тракия се рѣшава мимо желания и стрѣмжитъ на населението, за това се поддържа робството и системата на дѣлбажъ и потисничество.

Ние, обаче, нѣма да се отчаемъ. Онова, което днесъ се скроява и ще бѣде опитъ, ще се разпяръ въ бъдеще отъ широкитъ общественъ маси. Защото тѣ искатъ да живѣятъ здравъ животъ, неподдаждатъ отъ бацила на империализма и подѣлбата, отъ бацила на потисничеството и крѣвнишкитъ инстинкти. Може би да сме далечъ още отъ това положение? Може би ще минатъ години още въ борби? Сигурно. Но контуритъ на новия животъ се набѣлзватъ, тѣхъ освѣтляватъ стругитъ на новия животъ, животътъ на бъдещето на обезправенитъ и потисненитъ. Тѣ искатъ свобода, самоуправѣление, автономия, независимостъ. И ще я получатъ.

Македонскиятъ въпросъ и мирътъ.

Правдата по македонския въпросъ намира свой ревностенъ защитникъ въ лицето на *Леонъ Ламушъ*, бившъ инструкторъ на полицията въ Македония. Той помага въ Revue Politique et Parlementaire една статия, озаглавена *Македонскиятъ въпросъ и мирътъ*, отъ която нѣкои вѣстници дадоха извадки досежно съотношението и ролята на народноститъ въ Македония. Ние ще дадемъ наводки по другия повдигнатъ отъ Ламушъ въпросъ — какъ да се разрѣши македонския въпросъ?

„Въ географско отношение Македония е сѣрцето на Балканския полуостровъ, а въ етнографско — мѣсто, населено съ прѣдставители отъ всичкитъ балкански народи. Вѣдѣствие на това, Македония е лѣблката на равдора между тия държави. Съгласно съ многобройнитъ статистики, половината отъ населението на Македония сж българи, 1/4 турци и една четвъртъ гръци, власи и албанци и др.

Подѣлбата на тази областъ между държави, които иматъ слабо малцинство, не е справедливо и естествено разрѣша-

ване на тоя труденъ въпросъ, който интесува Источна Европа.

Какъ трѣбва да се разрѣши тази проблема? Защо да не се постави Македония, земя истински международна, подъ авторитета на Обществото на народитъ? България, чрезъ вътрѣшната организация прогласиха *Македония за македонци*. Турци, власи, албанци и евреи сж възторгъ ще възприематъ това положение, което ще имъ гарантира правата. Значи 3/4 отъ населението искатъ автономия. Само по тоя начинъ Македония, обдѣлена прѣзъ турския режимъ и шесттъ възникъ години, ще може да сѣрѣдоточи всичкитъ си сръдства и усилия, за да се повдигне икономически. Сърбитъ сами иматъ много да възстановяватъ въ стара Сърбия. Тѣ ще изоставатъ хубавата и плодородна областъ.

Ако Македония, която е търговски центъръ на източна Европа, бѣде поставена подъ единъ свободенъ икономически режимъ, тя ще достигне до таква благоденствие, каквото никога не е имала.

Симпатитъ ни къмъ Сърбия, не ни позволяватъ да имъ отнемемъ земи, които вече сж въ нейни рѣцѣ. Обаче, не трѣбва да забравяме, че прѣлъ насъ стои не Сър-

бия, а Югославия, която се състои отъ Сърбия, Хърватско и Словения. Тази държава, чинто по-напрѣдни части, Хърватско, Далмация и Каринтия сж чисто европейски, трѣбва да стане западна сила. Една често ориенталска областъ, като Македония, само ще ѝ прѣйи при изпълнението на нейното ново прѣдначение.

Нейната анексия ще ползува само Сърбия, чието население ще се увеличи и ще се съкрати пътя до солунския заливъ. За единъ народъ отъ 12 милиона, пътя на който е широко откритъ къмъ Адриатическо море, не ще е отъ голѣма полза, ако къмъ него се присѣдини единъ малкъ народъ, отъ друга народностъ, безъ никаква морална и материална връзка съ новата сила.

Безъ да бъдемъ несправедливи, ние можемъ да вземемъ на Гърция нѣкои земи, които принадлежатъ на Македония. Нейното закѣнѣло Приобщаване къмъ побѣдителитъ ѝ даде голѣми придобивки. Тя може да пожертвува нѣщо за справедливостъта и трайния миръ въ източна Европа.

Македония трѣбва да достигне до Бѣло море, за да изпълни достойно своята политическа и икономическа задача. Тя трѣбва да обхване и Солунъ, който ще бѣде нейна столица. Като свободно пристанище подъ покровителството на великитъ сили, Солунъ ще стане главно пристанище на цѣлия Балкански полуостровъ,

и на частъ отъ сръдна Европа. Солунъ е европейски градъ. Гърцитъ сж една пета отъ населението му, но Смирна напълно компенсира загубата имъ, ако Солунъ имъ се отнеме.

Какъвъ да бѣде режимътъ въ Македония?

Дѣй сили могатъ да поематъ протектората надъ Македония: Италия и Франция. Англия никога не се е интересувала много отъ тая страна. Нѣмаме основание да прѣдлагаме намѣсата на една неевропейска сила.

Франция има голѣми интереси въ Солунъ. Признаването на французки мандатъ въ Македония ще ѝ възнагради за загубитъ въ Левантъ. Италия има въ Солунъ многобройна клиентела; тя е най-близката велика сила, чието безпристрастие въ борбитъ на разнитъ народности е добръ познато.

Интернационализирането на Македония и въвеждането въ сѣрцето на Балканския полуостровъ една междуетропейска контрола, ще създаде равновѣсие въ източна Европа и ще обуздае прѣкомѣрнитъ амбиции. Тѣзи мѣрки ще излѣкуватъ една жива рана, която ще е въ състояние да възпали всички близки органи.

Толкова причини за смутове и безпокойства сж има следъ мира въ източната половина на Европа, че ще бѣде голѣмо благодѣние, ако се избѣгне една отъ тѣхъ.

Тракия

Клѣтвата на Ксантийци.

Отъ Ксанти и до прѣдставителитъ на великитъ сили въ София е изпратена вчера следния телеграма:

„Нашитъ опасения, че Ксанти и ксантийско ще бѣдатъ прѣдадени на гърцитъ въпрѣки солунското примирие, се обжднаха. Утрѣ въ града на пристѣпатъ грѣцки окупационни войски. Сѣдено било намъ, българитъ, да изнемъ до дѣно горчивата чаша и да се убѣдимъ за послѣденъ пътъ, че договоритъ, въ миналото, и сега, не сж друго освѣнъ клѣтъ хартия. Силитъ отъ Обгласението, които водиха войната, за да покажатъ именно противното, сами нарушиха подписаното въ Солунъ, между тѣхъ подведената отъ християнското посѣдие на г. Уйлосоа България, примирие. Кждѣ останаха прогласенитъ принципи за правда и справедливостъ, за свобода на малкитъ народи, за миръ въ свѣта? Горко на побѣденитъ тракийци! Не искаме Гърция! — това се каза, казватъ го и сегъ десетки хиляди бѣжници отъ Тракия, но гласътъ имъ остава нечутъ. Нашата участъ, въпрѣки желанието ни, е прѣдѣршена.

Горко на побѣденитъ! тога говори всѣки българинъ, ужаситъ на тона понасятъ хилядитъ бѣжници, които напуштатъ Ксанти и околията и които, прѣдъ прага на зимата напуштатъ бащинитъ си огнища, за да се скитатъ по-мили-недраги. Деветъ прѣдѣршена.

Горко на побѣденитъ! тога говори всѣки българинъ, ужаситъ на тона понасятъ хилядитъ бѣжници, които напуштатъ Ксанти и околията и които, прѣдъ прага на зимата напуштатъ бащинитъ си огнища, за да се скитатъ по-мили-недраги. Деветъ прѣдѣршена.

Добруджанци искатъ автономия.

До в. Миръ е изпратена следната телеграма съ копие до насъ и други вѣстници

Оборище. Дълбоко възмущени отъ написаното въ вѣстника ви брой 5821 отъ Борлаковъ и Люцкановъ, ние, подписанитъ добруджанци емигранти въ селата Вълчи долъ, Емирово и Къркутъ, дължимъ високо да заявимъ: че (своята резолюция на Върховния Добруджански комитетъ и вишия къмъ него съвѣтъ резолюцията си) отъ 29 септември изразяватъ напълно желанието на добруджанското население вътрѣ и тукъ. — тамъ не се говори за

хиляди българи отъ Ксанти, въ продължение на една седмица, напуснаха и напуштатъ града. Това се вижда отъ свѣдѣнията на властѣта, която прѣзъ това врѣме е издала открити листовѣ за отиване въ вътрѣшността на царството съ влака на около 7,000 души. Въ това число не влизатъ гражданитъ, заминали безъ открити листовѣ прѣзъ Родопитъ: тукъ не сж и селенитъ отъ околията, броятъ на които е 67 хиляди души. Кому сж нужни тия жертви, тия страдания? Защо се разпѣватъ на кръстъ хиляди хора, единствената вина на които е, че сж българи?

Следъ всичко това за насъ миръ не може да има. Нашъ отечественъ дългъ е да искаме правда и продължаваме да се боримъ за нея до възтържествуването ѝ. Това заявяваме отъ името на българитъ въ Ксанти и околията, които днесъ сж бѣжници изъ вътрѣшността на царството, които сж на пътъ за тамъ, и ония, които, заедно съ бѣгажнитъ си, сж образуващи обширенъ лагеръ въ нявитъ прѣдъ ксантийската гара, за да чакатъ редъ за трѣгане.

Като казваме всичко това, ние, ксантийски граждани, които днесъ, 15 октомври, напуштаме отечеството си, апелираме за хуманостъ, правда и справедливостъ, ако още сѣществуватъ такива.

бунтъ. — Върховния Добруджански Комитетъ и вишиятъ къмъ него съвѣтъ не са самозвани тѣ работятъ подъ диктовката на добруджанскитъ емигранти, изнемогващи отъ създалото се положение. Написаното въ телеграмата отъ 30 септември не прѣдставлява желанието на добруджанци и не е вече централния Добруджански народенъ съвѣтъ, който изразява и тѣлкува нашата воля и я провозгласява. Ние протестираме и осѣждаме дѣлата имъ.

За 196 подписа подписали добруджанци отъ сѣверна и южна Добруджа българи, турци татари и ромънци:

Подписалъ Александъръ Рашеновъ.

ПОЛОЖЕНИЕТО

Кой предполагаше такава печална съдба на България? Само заклетите й врагове. Защото тя не само не получи снова обединение, въ името на което се би състървенето на лъвица, но дочака да се види разпокъсана, сноветъ и дъщеритъ й да бъдат под чуждо робство. Много сълзи, много проклятия се изляха. Ще се лъжат още. Нека от тях изникнат здравитъ плодове на народната свая и народното укрѣпяване, за да може и за българщината да настѣпват днитъ на по-доброто бъдеще.

По силата на проекто-договора, съюзнитъ сили иматъ пълна властъ въ България: съдебна, военна и законодателна. Съ нея ще бъдат облекчени комисаритъ. Последнитъ ще провърятъ сами прѣдъ своитъ правителства. Това значи пълно робство, пълна зависимостъ. Съмѣстимо ли е всичко това съ принципитъ, които се възвѣстиха на свѣта и отъ които последниятъ очакваше облекчение, свобода и правдини? Ще мине бурята и ще стихнатъ умразитъ. Тогава ще се разбератъ ялнитъ, които войнитъ и раложениитъ условия на побѣденитъ, създадоха и създаватъ на малки и голѣми народи.

Партийнитъ шефове казаха думата си въ Камарата по поводъ проекто-договора за миръ. Съ единъ акцентъ, въ който диша възмущение и протестъ, тѣ охарактеризира договора като такъвъ, който е пълнъ отказъ на права и истини, договоръ, който носи съ себе си елементитъ на най-големото насилие, което историята нѣкога е регистрирала. Ще пиаме ли смекчение на създаденото положение? Да се надяваме. Да се надяваме, до като въ свѣта грѣбна да царя правда, спокойствие и редъ.

Окупацията на Тракия и Струмишко прѣдизвика голѣма тревога у насъ. Некожеше да бъде иначе. Съ тази окупация се нарушава Солунското примирие и се кжсатъ отъ България части, които сѣ принадлежали и принадлежатъ. Дали повсеместниятъ протестъ на българитъ турци ще се вземе подъ внимание отъ трибунала въ Версайлъ? Съмняваме се. Толкова неправди се извършиха, толкова горчеливи се изляха, че човѣкъ се слисва отъ гледката на досега извършеното. Ще се промѣни ли то отъ бъдещата лига на народитъ? Кой знае. Толкова обѣщания останаха по дяволитъ, толкова принципи се провалиха, толкова свѣтлѣ надежди отлетяха въ пустото пространство!

ВЪНШНА ХРОНИКА

— В. „Журналъ де Деба“ изтъква, че подобрението на положението на турцитъ сѣ дължи на тайната подкрѣпа, която имъ указва Англия.

— „The New Statesman“ разглежда на уводно мѣсто българския договоръ:

„Макаръ, че слѣдъ германския и австрийския договори българския да ни се струва не особено важенъ, всѣки ученъ знае значението на Балканитъ и опасноститъ отъ тяхъ. Огъ начина, по който ще се уредятъ балканскитъ въпроси, зависятъ нѣща много по-многобройни отъ колкото щастие и сигурността на грци, сърби, българи и други. Последната глава на това уреждане на въпроситъ, която току що бѣ оповѣстена въ Парижъ — българскитъ договоръ — не се харесва никому.“

— А. В. Мартенъ въ „Журналъ де Женевъ“, като констатира, че договорътъ е неудовлетворителенъ, понеже остави много висящи въпроси — въ това число и тоя за южна Добруджа, населена главно съ българи, — и не разрѣшавъ сложната балканска проблема, дава да се разбере, че този договоръ остава много да се желае.

— „Трибюнъ де Лозанъ“, който прѣз цѣлото течение на войната се е старалъ да запази едно обективно отношение по

българския въпросъ, въ уводнѣ статия дава едно покренено и убѣдително мнѣние. Външникътъ намира, че договорътъ е логически резултатъ на фаталната политика на българския режимъ, обаче, прѣдупрѣжда, че този поговоръ далечъ не осигурява мира на Балканитъ.

— „Der Bund“, като говори за договора съ България, прави слѣдното заключение: „България прѣстава да съществуваетъ военна сила, както и Австрия. Обезоружаването, което се налага на страната, би могло да се поздравя, ако то би се прокарало и у съседитъ. Общото важи и за постановленията отъ политическо естество. И тукъ гласътъ на народа нѣма да се чуе. Зовътъ на Теодорова за плебисцитъ за глѣзна безъ отзвукъ. И все пакъ въ неговото честно и мъжествено признание се крие много нѣщо, което би могло да допринесе за уреждане на заплетенитъ и неразрѣшени балкански въпроси. Лагата на народитъ не би трѣбвало да го мине безъ внимание.“

— „Пти Блю“ отъ 4 октомври, като изброява разни слухове разпространени въ политическитъ кръгове за положението въ Сърбия и на Балкана, а именно, че югославиянитъ мобилизираха 6 набора, които напращали къмъ Фауме, че отъ друга

страна между Сърбия, Италия, Румѣния и Югославия бѣтъ сключени отътоу дажко съ уговоръ на България (нѣщо, което самъ вѣнскиятъ импери съвѣтъ неѣхотѣно), че румѣнската кралица щѣла да посѣти д'Ануцио, за да поурѣднѣи, казва: „Както се вижда, всѣки тѣзи слухове сѣ смѣтни, неясни, безъ сигуренъ източникъ, но все пакъ ни напичатъ на мисълта, че нѣщо става или се готви тамъ, край брѣговетъ на Адриатическо море, защото нѣма димъ безъ огънь“. Вѣнски тѣмъ сѣ недо-волни. Развити договори, ратификации или не, не удовлетворяватъ ни една страна. Вѣнски денъ мъртъ изглежда по-труденъ за възстановяване отъколкото войната. Съ всѣки новъ договоръ се издигатъ незабавно все по-остри, по-горчеливи и по-жестки протести. При това положение, обещанството на народитъ — ако съществуваетъ и заработи единъ денъ — ще се намѣри прѣдъ една извънредно трудна за изпълнение задача. Общото разоружение става всѣки часъ по-трудно за постигане. Какъ ще се изтрѣгнатъ оръжията отъ рѣшитъ на хората, които сѣ служатъ съ тѣхъ? Какъ ще се вразумятъ тѣ, когато сѣ жертва на военна трѣска, която още не е минала? Дано Обществото на народитъ нѣма участъта на тази нещастна Хагска конференция, която прѣдшествуваше страшитъ събития, отъ които свѣтътъ е още окървавенъ“.

По обединението ни съ Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ.

Слѣдъ нѣколкократно писмени и телеграфически покани, които отъ май до началото на тоя мѣсець отпразвихме до Добр. Нар. Съвѣтъ въ Варна, последниятъ, най-послѣ, изпрати пълномощници, съ които прѣговаряме по обединението, тѣй желано отъ всѣки дѣйци, които скжпѣтъ родната кауза.

Становището на нашия комитетъ по въпроса за обединението е изложено въ слѣдующия по-долѣ протоколъ и се надѣмъ, че пълномощницитъ на Съвѣта ще го възприематъ и много скоро ще зарадваме всѣки добри дѣйци, всѣки добруджанци съ постигнатото споразумѣние.

Протоколъ

№ 93.

Върховниятъ Добруджански Комитетъ въ съставъ: прѣседателъ: Д-ръ П. Вичевъ, подпрѣседателъ: Д-ръ Пачовъ, членове: Ан. Стояновъ, Д-ръ К. Списаревски и архитектъ Д. Ничевъ, днесъ 15 октомври 1919 година, има заседание въ 6 часа слѣдъ обѣдъ, при слѣдния дневенъ редъ:

Обединение на двѣтъ добруджански тѣла — Върховния Добруджански Комитетъ — София и Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ — Варна и

Изработване платформа за постигане на обединението.

Слѣдъ размѣна на мисли Върховния Добруджански Комитетъ единодушно рѣши:

1) Подчертава още веднѣжъ необходимостта отъ взетата отъ комитета инициатива за обединение;

2) Да се поднесе немедленно отъ страна на Върховния Добруджански Комитетъ и пълномощницитъ на Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ протоколъ за постигнатото по принципъ съгласие за обединение на двѣтъ тѣла;

3) Да се издаде необходимата обща наредба (отъ Върховния Добруджански

Комитетъ и Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ) за свикване въ София на 8 ноември т. г. Великъ Добруджански Съборъ, прѣдъ койго комитетъ и съвѣта да дадатъ отчетъ за дѣйствието си и слѣдъ като сложатъ мандатитъ си, да дадатъ възможностъ на събора да изработи директивна за бъдещата дѣйностъ по добруджанския въпросъ, като избере и ново ръководно тѣло;

4) На събора да участвуватъ:

а) Редовно избрании членове на Върховния Добруджански Комитетъ и Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ;

б) Делегатитъ на втория Бабадашки и третия Разградски събори, ако нѣма възможностъ да избератъ нови делегати;

в) Отъ всѣка добруджанска организация въ прѣдѣлитъ на Царството по единъ делегатъ на 50 члена.

Организация съ по-малко отъ 50 члена тожже ще изпратятъ единъ делегатъ;

5) До свикването на събора Върховния Добруджански Комитетъ и Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ продължаватъ досегашната си дѣйностъ, като по съществующитъ принципиални различия нѣма да се повдигатъ никакви печатни и други спорове;

6) Ако събитията наложатъ да се прѣдприеме нѣкоя бърза и важна акция, която не може да дочака датата на свикването на събора, Върховния Добруджански Комитетъ и Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ се свикватъ на общо събрание въ София, за да обсъдятъ и рѣшатъ възможнитъ дѣйствия;

7) Настоящото влиза въ сила веднага слѣдъ подписването му отъ Върховния Добруджански Комитетъ и отъ пълномощницитъ на Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ.

Прѣседателъ: Д-ръ П. Вичевъ.

Подпрѣседателъ: Драгомиръ Пачовъ.

Ангелъ Стояновъ.

Членове: Д-ръ К. Списаревски.

Архит. Д. Ничевъ.

Германскитъ печатъ за българскитъ миръ.

„Кореспондансъ Балканикъ“ отъ 7 т. м. прѣдава извлечение отъ статиятъ, която нѣкои швейцарски и германски вѣстници сѣ посвѣтили на проекто-договора за миръ съ България. Така е. „Бундъ“ (Бернъ) отъ 26 септ., между другото, пише: „Слѣдъ като чакаха повече отъ двѣ години, българитъ получиха най-послѣ своя договоръ. Българскитъ народъ едва ли е очаквалъ, че парижката конференция ще се отнесе така сурово спрямо неговата страна. Особено пѣкъ слѣдъ изявлението на прѣседателя Уйленъ и на Съглашението, че балканската проблема ще получи едно справедливо разрѣшение, въху базата на принципа на народноститъ. Балканскитъ подпоустровъ очакваше единъ изходъ, който би му гарантиралъ мирно развитие. Обаче, договорътъ ни показва колко парижката конференция се е отклонила отъ единственото и справедливо разрѣшение на балканската проблема. Българското териториално наследство е отново разпокъсано, други кѣнове отъ българския народъ ще минатъ подъ чуждо иго. Българскитъ народъ, който влѣзе въ войната, за да освободи свѣтитъ братя въ Македония и Добруджа, е засегнатъ да прѣдаде други части на чуждо владичество. Македония, части покрай старата сръбско-българска граница и Добруджа минаватъ въ други рѣцѣ. Нѣщо повече. Дѣже западна Тракия, гдѣто живѣятъ 140,888 българи и които бѣ останала полѣдно убѣжище на повече отъ 32 хиляди български бѣжанци изъ Македония, източна Тракия, сѣщо се отнема. България, губейки Тракия, се лишава отъ единствената надежда за стопанско въздигане. Така, парижката конференция, която познава твърдъ добръ етнографическия характеръ на Македония и Добруджа, на Царибродъ и Струмица, на Тракия, ги даде въ плячка на най-злитъ врагове на българския народъ. Възможно ли е всичко това въ двадесетия вѣкъ? Въпросътъ остава откритъ: бъдещето ще отговори“.

боди-свѣтитъ братя въ Македония и Добруджа, е засегнатъ да прѣдаде други части на чуждо владичество. Македония, части покрай старата сръбско-българска граница и Добруджа минаватъ въ други рѣцѣ. Нѣщо повече. Дѣже западна Тракия, гдѣто живѣятъ 140,888 българи и които бѣ останала полѣдно убѣжище на повече отъ 32 хиляди български бѣжанци изъ Македония, източна Тракия, сѣщо се отнема. България, губейки Тракия, се лишава отъ единствената надежда за стопанско въздигане. Така, парижката конференция, която познава твърдъ добръ етнографическия характеръ на Македония и Добруджа, на Царибродъ и Струмица, на Тракия, ги даде въ плячка на най-злитъ врагове на българския народъ. Възможно ли е всичко това въ двадесетия вѣкъ? Въпросътъ остава откритъ: бъдещето ще отговори“.

Апелътъ на македонцитъ.

Въ заседание на сѣ отъ 1 т. м. Великиятъ съборъ на македонската емиграция въ България гласува единодушно и съ акламации слѣднитъ резолюции: „Като констатира, че въпрѣзъ пригласитъ на

чала за самоопредѣлението на народитъ, които паразити въ политическото кѣмъ са бодени животъ на редица страни, кои не повече отъ Македония сѣ съ борили проливали кръвъ за своята свобода; и прѣки сподобении писци на нашия брати и сестри въ поробенитъ огнищѣ въпрѣзъ настоятелнитъ молби и позиви прѣжуденитъ влизъ отъ родната земя македонски синове — единственитъ, които иматъ сега възможностъ да издигнатъ свободно своа гласъ — и въпрѣзъ единодушнитъ прѣдупрѣждения на голѣмъ брой бѣлѣжати чужденци, познавачи на Македония, на Балканитъ. Конференцията за мира не е направила до тоя моментъ нито една положителна стѣпка въ правилното разрѣшение на македонския въпросъ и като взе още прѣлъ видъ на вѣстни факти, които, напротивъ, по-скоро издаватъ, въ срѣдата на Конференцията намѣрението да се остави Македония за напѣдъ разпокъсана и потисната. Веднѣжъ съборъ на братствата на македонската емиграция въ България, прѣдставяващъ триста хиляди прожудени македонци, отъ всѣки краища на Македония, протестира най-енергично и съ дълбока негодувание противъ всѣка тенденция да се продължи несправедливото и безчовѣчно дѣло, извършено въ Букурещъ прѣзъ 1913 година и осжлено отъ цѣлия цивилизованъ свѣтъ.

Съборътъ отправя, въ името на правото, на гуманността и на трайния миръ, върховенъ позивъ къмъ Парижката Конференция и я моли да въздигне Македония, въ нейнитъ географически и икономически граници, въ автономна държава, независима отъ другитъ балкански държави.

Живѣющето Съборътъ заявява, че Македония не ще може да се счита обвързана отъ рѣшения, които бѣха били взети противъ нейното право на животъ и по мнимо нейнитъ законни искания, които въ случай на оспорване могатъ да се провърятъ, чрезъ плебисцитъ, произведенъ подъ надзора на великитъ сили“.

ХРОНИКА

— Министъръ-прѣдседателътъ г-нъ Стамболийски ще отпѣтува за Парижъ. Съглашението наотоява договорътъ да бѣде по-чистинъ отъ министри.

— Г-нъ Геннадиевъ, за когото се шумеше, че ще замине за Парижъ, опровергава това. Сжщото сѣ заявили министри-земледѣлци.

— Дирекцията за запазване общественото здраве трѣбва да вземе сериозни мѣрки за опазване бѣжанцитъ стѣ болѣсти. Нека бѣдатъ настанени въ села и градове съ удобни жилища. Да се изпратятъ лѣкари и фелшери, да имъ се осигури прѣхраната до намиране работа. Грѣшкитъ на миналото не бѣва да се повтарятъ.

— Върховниятъ Добруджански Комитетъ е ималъ срѣща съ министъръ на земледѣлѣто г. Даскаловъ и го е молилъ да се позволи на добруджанскитъ бѣжанци да си набавятъ дърва за гравидо и отопление отъ селищата, както и да се погрижи за назначаването на длѣжностъ на бѣжанци, Министерътъ е обещалъ да нареди и едното и другото.

— Помощитъ, които се събираха за добруджанскитъ бѣжанци напоследѣтъ много намалѣха. А числото на бѣжанцитъ расте въскъи денъ. Ние отправяме горѣщъ апелъ къмъ по-заможнитъ да изпѣлятъ дълга си къмъ роднитъ братя. Оумитъ и материалитъ, които ще дадатъ, ще патриятъ много сълзи и ще облекчатъ тежкитъ страдания на маса свѣтъ, който бѣжа отъ непоносима гнетъ на робството.

— Коментира се лошо отъ точкитъ на правителствената декларация — „да се запази селото отъ експлоатация“. А кой ще запази градоветъ отъ странната експлоатация на селинитъ, които искатъ прѣжкожѣрно голѣми цѣни на всѣки продуктъ?

— Желѣзничарската стачка е избѣгната. Правителството рѣши да даде удовлетворение на справедливитъ искания на всички члѣзници и служащи. За цѣлѣта ще се вогира 80 милѣмѣна специаленъ кредитъ.

— Отношенията между Румѣния и Русия сѣ обтегнати. Русия иска да си възвърне Бессарабия.

— Германската армия на финъ деръ Голцъ, която оперираше въ Вѣлтика, е минала къмъ руска страна. Тя ще се бие съ съглашенцитъ.

Акц. Дружество печатница „Добруджа“ ул. Адабинска 16 — Офисъ. Телефонъ 1186.